

en Instrux til de Forhandlinger, der skulde føres med den norske Regjering, saa har dette deels ikke nogen stor Betydning, og deels troer jeg, at det ikke aldeles rigtigt kan siges at være Tilfældet. Det er ikke af saa stor Betydning, thi man vil ikke væsentlig kunne gaae bort fra det Grundlag, der foreligger i dette Forslag, fordi det er det samme, der findes i Loven af 19de Februar 1861, og der vilde altsaa ikke være nogen særdeles stor Fare ved, at Forslaget betragtedes som en Instrux. Som jeg før fremhævede, er det heller ikke Meningen, at Regjeringen skulde være bundet saaledes, at den kun kunde stadfæste Loven, hvis der kunde opnaaes en aldeles ligelydende, en i Æt og Alt overensstemmende Lov for Norges Vedkommende; thi selv om der maatte stee mindre Modificationer i den norske Lov, var der vist ikke Noget til Hinder for at lade dette Lovforslag faae Hans Majestæts Starkestelse. Endelig troer jeg aldeles ikke, at man med Sikkerhed kan sige, at her foreligger nogen Instrux; thi hvis det under Forhandlingerne skulde vise sig, at Regjeringen ikke for Norges Vedkommende kunde opnaae en Lov af det samme Indhold som denne, vilde den ikke have en saa bindende Character for Regjeringen, at den, hvis den kunde tilveiebringe et andet Compromis, som fyldestgjorde det reent practiske Formaal, man har for Sie, ikke skulde kunne gjøre Regning paa, at den for sit Forslag derom vilde finde Smødelommen her i Rigsdagen. Jeg kan derfor ikke i denne Omstændighed see nogenformøst Hindring for Lovforslagets videre Gang. — Hvad forøvrigt angaaer de fortsatte Bemærtninger om Forhandlinger, førte bag Regjeringens Ryg, skal jeg ikke indlade mig videre paa dem.

Eschering: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Eschering: Jeg vil kun udtale, at jeg ikke var tilstede, da Forslaget blev forelagt, og altsaa ikke har vidst, at det ærede Medlem havde meddeelt os, at han havde gjort, hvad

jeg anfaae for Noget, der ikke burde gøres, naar man vilde bringe Sagen længere, end den nu er kommen. Jeg har ikke nævnt, at jeg havde Noget at indvende imod, at Sagen kom frem i Lovsform; jeg holder dette tværtimod for at være en meget god Forespørgselsform; men at føre Sagen videre er aabenbart at udøve et Tryk paa Regjeringen, og det Samme vil stee i Norge. Dersom man tænkte sig andre Regjeringer og andre repræsentative Forsamlinger, som man paa den Maade satte i Forbindelse, vilde man meget snart see, at dette var at gaae en Vej, man ikke burde betrede. Vi skulle huske paa, at vi ikke fra den ene Dag til den anden vide, hvorledes Forholdet bliver mellem Ind- og Udlandet.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Winther: Det gjør mig ondt, at jeg først idag erfarer, at den ærede Forslagsstiller ved at indbringe Loven har gjort den omtalte Bemærkning. Det var mig aldeles ubekjendt, og dersom jeg havde vidst det, vilde jeg maaskee have benyttet andre Udtryk end dem, jeg brugte; men i ethvert Tilfælde kan jeg meget godt have den Mening, som jeg i Virkeligheden har, idet jeg i det Hele taget ikke kan billige, at man ved en Overenskomst mellem forskjellige Medlemmer af forskjellige Landes lovgivende Forsamlinger søger at tilveiebringe et Tryk paa de respective Regjeringer. Endnu skal jeg bemærke, at jeg i ethvert Fald ved de Ytringer, jeg fremsatte, aldeles ikke har villet sigte Vedkommende for Noget, man skulde betegne med det Udtryk, det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm) brugte, nemlig en Forbrydelse; det maa jeg ganske fratægge mig.

Suel: Maa jeg bege om Ordet.

Formanden: Hvis det er for en kort Bemærkning, skal jeg give det ærede Medlem Ordet, men ellers vil jeg foreslaae Afslutning af Forhandlingerne.